

спиките. Въ Римъ е останало вече малко благородно и високо: — азъ захващамъ да сжекамъ шпионите единъ противъ други. — азъ ща да отпусна юдата на своята властъ, ща да дамъ на римляните да подишатъ свободно, ща захвана да покровителствавамъ литературата, лжбоятъ къмъ истината, за това, за да са яватъ изново хора, а не безмислени ескогове, затова, за да имамъ изново кого да истрѣблявамъ. Това е — ловъ... Но да са захванемъ за работа, Сеяне. Какво ново има!

Сеянъ.

Въ сенатътъ е произлѣзло едно твърде любопитно дѣло. То са представлява на твоето окончателно рѣшение. Сенаторите чѣкатъ въ дворецътъ. Работата са е захванала по поводътъ на Кремуция Корда.

Тиверий.

А! по поводътъ на историкътъ, за когото ми говореше ти. Той е човѣкъ благороденъ, и, слѣдователно, мой недоброжелатель. Е, какво?

Сеянъ.

Той, както ти е извѣстно, цезарю, е написалъ Анналите.

Тиверий.

И е расхвалилъ въ тѣхъ римската република.

Сеянъ.

Расхвалилъ е Брута и е нарѣкалъ Кассия послѣденъ отъ римляните.

Тиверий.

Само това едно му не позволява да живѣе на воля.